14 d'agost: Sant Maximilià Mª Kolbe, prevere i màrtir

Text de l'Evangeli (*Jn* 15,12-16): En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Aquest és el meu manament: que us estimeu els uns als altres tal com jo us he estimat. Ningú no té un amor més gran que el qui dóna la vida pels seus amics. Vosaltres sou els meus amics si feu el que jo us mano. Ja no us dic servents, perquè el servent no sap què fa el seu amo. A vosaltres us he dit amics perquè us he fet conèixer tot allò que he sentit del meu Pare. No m'heu escollit vosaltres a mi; sóc jo qui us he escollit a vosaltres i us he confiat la missió d'anar pertot arreu i donar fruit, i un fruit que duri per sempre. I tot allò que demanareu al Pare en nom meu, Ell us ho concedirà».

«Ningú no té un amor més gran que el qui dóna la vida pels seus amics»

Mn. Antoni CAROL i Hostench
(Sant Cugat del Vallès, Barcelona, Espanya)

Avui celebrem sant Maximilià Mª Kolbe (1894-1941), franciscà que fou martiritzat al camp d'extermini d'Auschwitz. Les paraules de Jesús que avui escoltem —«Ningú no té un amor més gran que el qui dóna la vida pels seus amics» (Jn 15,13)— s'apliquen literalment a aquest sant màrtir. En efecte, deu presoners anaven a ser executats pels nazis com a represàlia per un fugat del camp de concentració. Maximilià s'oferí voluntàriament a ocupar el lloc d'un d'aquells deu, que era casat i pare de família.

Maximilià i els altres nou condemnats varen ser tancats en una cel·la, sense administrar-los aliment per tal que morissin d'inanició. Allí Maximilià encarà els prestà un altre servei heroic: mentre pogué, continuà celebrant la missa i alimentant els seus companys amb el Cos del Crist. Aquest fet ens recorda el gest de Jesucrist agonitzant a la Creu, quan que des d'allí Ell s'ocupà de nosaltres tot disculpant-nos i demanant perdó al Pare de part nostre. Jesús ens tractà veritablement com uns "amics" (cf. Jn 15,14) als quals —amb tota naturalitat— se'ls perdona l'ofensa comesa.

La data del martiri fou, precisament, el 14 d'agost, és a dir, pràcticament en la vigília de la solemnitat de l'Assumpció de la Mare de Déu. És bonic que aquesta diada tan solemne de Santa Maria resti precedia pel "dies natalis" de sant Maximilià Mª, ja que ell fou una "ànima mariana". Entre els sermons que predicà Maximilà hi trobem una argumentació de summa audàcia: donat que per a la concessió la gràcia més gran mai atorgada a una criatura (la maternitat divina, ser "mare" de Déu) l'Altíssim va demanar-li permís a Maria, aleshores —conclou el pare Kolbe— «no s'atorga cap gràcia sense que Jesús li demani permís a Maria». I, com que Jesús ens donà Maria com a mare, el "sí", el permís, el tenim sempre assegurat. Aquest

sí que és un Amic!

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «Senyora meva, Reina meva, Mare meva, has mantingut la teva paraula, per aquesta hora he nascut» (Sant Maximilià Kolbe)

- «El seu heroic amor és signe lluminós de la victoriosa presència de Déu en el drama humà de l'odi, del sofriment i de la mort» (Benet XVI)

- «Acceptant en el seu cor humà l'amor del Pare envers els homes, Jesús 'els estimà fins a l'extrem' (Jn 13,1), 'perquè ningú no té un amor més gran que aquest de donar la pròpia vida pels seus amics' (Jn 15,13). Així, en el sofriment i en la mort, la seva humanitat va esdevenir l'instrument lliure i perfecte del seu amor diví que vol la salut dels homes (...)» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 609)